



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové v právní věci

žalobkyně: **T.G., a.s.**, IČO: 45349088, se sídlem K Cihelnám 699/35a, 326 00 Plzeň,
zastoupena Mgr. Lukášem Hegnerem, advokátem, se sídlem Jiráskovo nám. 816/4, 326 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce,**
se sídlem Květná 15, 603 00 Brno,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2019, č.j. SZPI/AI429-29/2018,
takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2019, č.j. SZPI/AI429-29/2018, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku povinen zaplatit žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to k rukám Mgr. Lukáše Hegnera, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 30. 9. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2019 č.j. SZPI/AI429-29/2018 (dále též „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90

odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále též: „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 4. 2019 č.j. SZPI/AI429-23/2018, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za přestupek dle ust. § 39 odst. 2 písm. s) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“) spočívající v tom, že na provozovně na adrese Kopeckého sady 313/14, 301 00 Plzeň („Restaurace Srdcovka Corso“) dne 18. 7. 2018 uváděla na trh ve formě nabízení k prodeji a prodeje alkoholický nápoj „*Víno bílé rozlévané Carlo Lenotti suché*“ v deklarovaném množství 0,15 l za cenu 55 Kč, rozlévané do necejchovaného gastroskla za pomoci zvláštní označené nádoby s ryskou: a) objem se sklenicí 304,5 g, hmotnost prázdné sklenice po vylití a vysušení: 181,8 g, čistá hmotnost nápoje: 122,7 g, u něhož vzhledem k hustotě vína, která činí 0,992 kg/l, a nejistotě měření (0,49 ml) přepočtená čistá hmotnost odpovídala objemu **124,18 ml.**, b) objem se sklenicí 313,2 g, hmotnost prázdné sklenice po vylití a vysušení: 185,3 g, čistá hmotnost nápoje: 127,9 g, u něhož vzhledem k hustotě vína, která činí 0,992 kg/l, a nejistotě měření (0,49 ml) přepočtená čistá hmotnost odpovídala objemu **129,42 ml.**, c) objem se sklenicí 313,0 g, hmotnost prázdné sklenice po vylití a vysušení: 180,3 g, čistá hmotnost nápoje: 132,7 g, u něhož vzhledem k hustotě vína, která činí 0,992 kg/l, a nejistotě měření (0,49 ml) přepočtená čistá hmotnost odpovídala objemu **134,26 ml.** Při zohlednění maximální dovolené záporné odchylky u objemu 150 ml, která dle nařízení vlády č. 120/2016 Sb., o posuzování shody měřidel při jejich dodávání na trh, činí 7,5 ml (minimální tolerovaný objem 142,5 ml), bylo konstatováno, že rozdíl mezi objemem deklarovaným žalobkyní v nápojovém lístku (0,15 litru) a skutečností činí ad a) **18,32 ml** (v neprospěch zákazníka), a to i s přihlédnutím k nejistotě měření, ad b) **13,08 ml** (v neprospěch zákazníka), a to i s přihlédnutím k nejistotě měření, ad c) **8,24 ml** (v neprospěch zákazníka), a to i s přihlédnutím k nejistotě měření. Tím, že žalobkyně uváděla na trh rozlévané víno, jehož deklarovaný údaj o objemu byl pro spotřebitele zavádějící (neodpovídal skutečnosti), porušila povinnosti stanovené v ustanovení **§ 27 odst. 3 písm. a) zákona o vinohradnictví a vinařství**, podle kterého „*do oběhu nelze uvádět produkt klamavě označený.*“ (dále jen „předmětný přestupek“). Dále byla žalobkyni současně uložena povinnost k úhradě nákladů řízení podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobkyně ve své žalobě jednak zopakovala, jednak do jisté míry rozšířila námitky, které již uplatnila v rámci správního řízení. Především setrvala na stanovisku, že ve věci nebyla dána pravomoc žalované k projednávání předmětného přestupku, neboť to podle jejího názoru spadá do pravomoci České obchodní inspekce (dále jen „ČOI“). Podle žalobkynina mínění se žalovaný dopustil neústavního postupu, když účelovým výkladem zákona o vinohradnictví a vinařství vstupuje do kompetencí ČOI založené dle zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci. Žalobkyně uvedla, že takový postup považuje za narušení zásady legitimního očekávání a právní jistoty. Pokud je podle žalobkyně dvěma správními orgány umožněno kontrolovat shodnou právní povinnost, přičemž každý z nich posuzuje danou věc jinak, zejména ve smyslu ukládané sankce, jsou kontrolované osoby vystaveny zvlí

správních orgánů. Pokud už však taková situace nastane, měly by oba správní orgány ukládat sankce ve stejné výši. Přitom sankce ukládané žalovanou jsou podle přesvědčení žalobkyně řádově vyšší, než je běžné v případech sankcí ukládaných za tytéž přestupky ČOI. K tomu žalobkyně navrhla, aby si soud vyžádal u ČOI sdělení, jaká je průměrná výše pokuty ukládaná za obdobné jednání, za které byla postižena žalobkyně.

3. Dále žalobkyně namítla, že v průběhu správního řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav, na jehož základě jí byla uložena sankce. Správní orgány podle žalobkyně nepostupovaly nezávisle a nestranně, ale naopak tak, aby byla potvrzena sankce, jež jí byla uložena příkazem v úvodu řízení. Správní orgán I. stupně podle žalobkyně postupoval tak, aby potvrdil závěry vlastních kontrolních zaměstnanců, k těmž cíli pak směřovalo původní zrušovací rozhodnutí žalovaného, který takto pomohl správnímu orgánu I. stupně odstranit formální vady pro případný soudní přezkum řízení jako celku. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že správní spis neobsahuje žádné důkazy prokazující její vinu. Není v něm uložena žádná fotodokumentace ani videozáznam zachycující proces kontroly, není v něm doklad zachycující, jaká hmotnost vína byla podle váhy zjištěna, či jaká váha byla vůbec k vážení použita. Ve spise se podle žalobkyně nacházejí fotografie, které do něj byly dodatečně založeny, u nichž není zřejmé, kdy byly pořízeny. Dle žalobkyně nelze rovněž přehlednout, že při každém vážení byla zjištěna u každé sklenice jiná hmotnost, ačkoliv se jednalo o stejné sklenice z téže šarže. Žalobkyně má tedy za to, že rozptýl v hmotnosti jednotlivých sklenic dosahující až 5 g prokazuje, že vážení nebylo provedeno řádně a objektivně. Podle žalobkyně nebylo dále prokázáno, že aplikovaná hodnota hustoty vína ve výši 0,992 kg/l je správná ke kontrolovaným vzorkům, protože k tomu nebyl proveden žádný důkaz. Listina, ze které správní orgány vycházely, je podle žalobkyně jen listinným důkazem bez větší důkazní hodnoty, rozhodně není odborným vyjádřením ani znaleckým posudkem. Není zřejmé, kdo ji vypracoval, nejpravděpodobněji se jednalo o zaměstnance žalované, není ani jasné, za jakým účelem byla vytvořena a z jakých údajů. Skutečnou hodnotu hustoty vína v kontrolovaných vzorcích se správní orgány ani nepokusily zjistit. Pakliže tedy správní orgány vyšly z této hodnoty stanovené bez jakékoli souvislosti s kontrolovanými vzorky, měla být žalobkyně zproštěna obvinění z předmětného přestupku. Tyto vady dle žalobkyně způsobují, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť vina žalobkyně je dovozována toliko z tvrzení zaměstnanců správního orgánu I. stupně, jež nelze přezkoumat.
4. V závěru své žalobní argumentace žalobkyně namítala nezákonnost uložené sankce z důvodu její nepřiměřenosti a současně navrhla její moderaci. Onu nepřiměřenost žalobkyně shledala v posouzení polehčujících a přitěžujících okolností případu, kdy ty měl žalovaný vyhodnotit nesprávně, nepřiměřeně a jednostranně v neprospěch žalobkyně.
5. Z výše uvedených důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné, a proto navrhla, aby ho soud zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

Vyjádření žalovaného

6. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný i nadále setrval na správnosti napadeného rozhodnutí, tudíž i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V první řadě reagoval žalovaný na námitku absence pravomoci správního orgánu I. stupně rozhodovat o předmětném přestupku, k čemuž žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně provedl kontrolu na základě zákonného zmocnění a z téhož oprávnění poté zahájil i správní řízení. K namítanému rozdílu ukládání sankce ze strany ČOI sdělil žalovaný toliko, že postup ČOI při ukládání sankce není pro žalovaného ani pro správní orgán I. stupně zavazující. Co se týče navrhovaného důkazu (dotaz na ČOI, jaká je průměrná výše pokuty ukládaná za obdobné jednání), považuje jej žalovaný za nadbytečný.
7. K námitce týkající se nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci žalovaný konstatoval, že skutkový stav je velmi podrobně a přehledně zachycen v protokolu o kontrole ze dne 18. 7. 2018, č. P940-41379/18. Na druhé straně téhož protokolu jsou uvedeny výsledky všech provedených měření nápojů i sklenic. Rovněž jsou tyto údaje zachyceny na fotodokumentaci, která je součástí správního spisu. V rozdílu hmotnosti jednotlivě zvážených sklenic žalovaný neshledal nic, co by mělo za to způsobit nesprávnost provedeného měření, jelikož právě z tohoto důvodu byla každá sklenice zvážena zvlášť, aby byla zajištěna objektivnost následného měření nápojů. Ohledně té části námítky zpochybňující žalovaným deklarovaný koeficient hodnoty hustoty pro suchá bílá vína, jakožto klíčového prvku pro následný výpočet hmotnosti odebraných vzorků, žalovaný zopakoval metodu výpočtu pro získání měřených hodnot hmotnosti a současně odkázal na dokument, který obsahuje popis způsobu, jakým byl koeficient získán. Ten byl pro suchá bílá vína stanoven 0,992 kg/l na základě výsledků dlouhodobého měření suchého bílého vína. Užití hmotnostní (vážkové) metody měření objemu vína zdůvodnil žalovaný tak, že při ní nedochází oproti metodě objemové k úniku nápoje, proto byla správním orgánem I. stupně vyhodnocena jako nejvhodnější. Namítaná časová nesouvislost mezi průměrnou hustotou vín v letech 2013-2015 a hustotou vín v době kontroly není na místě, neboť není rozhodné, v jaké době se hustota nápoje měří, neboť výpočty jsou platné několik let. Žalovaný neshledal námitku rozporující koeficient hustoty pro „suchá bílá vína“ ani metodu měření za důvodnou.
8. K návrhu na moderaci uložené pokuty pro její nepřiměřenost žalovaný uvedl, že žalobkyně spáchala přestupek, za nějž je objektivně odpovědná, a proto ji byla uložena pokuta, která má mít represivní, preventivní a výchovný účinek. Žalovaný je toho názoru, že správní orgán I. stupně tyto funkce pokuty zohlednil odpovídajícím způsobem a pokutu vyměřil přiměřeně při dolní hranici sazby, a proto není důvod ji dále měnit. Při rozhodování o uložení pokuty a její výměře se správní orgán I. stupně zabýval i okolnostmi ve smyslu ust. § 39 a § 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), avšak neshledal žádnou přitěžující ani polehčující okolnost, kterou by mohl vzít v potaz. Při hodnocení hledisek dle ust. § 38 téhož zákona, byly skutečnosti hodnoceny k tíži, což bylo řádně doplněno příslušnou úvahou. K přitěžující okolnosti týkající se umístění provozovny žalovaný uvádí toliko, že tato okolnost se objevila pouze předcházejícím, již zrušeném rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 11. 2018, č.j. SZPI/AI429-10/2018.

9. Žalovaný na závěr konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů splňují všechny zákonem požadované náležitosti. Odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak obsahují výčet podkladů pro vydání rozhodnutí, úvahy, kterými se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, včetně správních úvah o určení druhu a výměry trestu. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu **zamítl jako nedůvodnou**.

Posouzení věci krajským soudem

10. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal důvody pro jeho nařízení (§ 51 s.ř.s.).
11. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
12. Žaloba **byla** shledána důvodnou.
13. Při rozhodování věci vycházel soud ze správního spisu, z něž vyplývá, že dne 18. 7. 2018 proběhla v provozovně žalobkyně úřední kontrola, při které byl sepsán protokol o kontrole č. P940-41379/18 spolu s přílohami. Při této kontrole bylo zjištěno, že žalobkyně ve své provozovně na adrese Kopeckého sady 313/14, 301 00 Plzeň výše uvedeného dne porušila ust. § 27 odst. 3 písm. a) zákona o vinohradnictví a vinařství, a to tím, že byl zjištěn nevyhovující objem u všech tří kontrolovaných vzorků nápojů (víno bílé rozlévané Carlo Lenotti - suché) objednaných před zahájením kontroly inspektory. Při zohlednění maximální dovolené záporné odchylky u objemu 150 ml bylo konstatováno, že rozdíl mezi objemem deklarovaným obviněným v nápojovém lístku (0,15 litru) a skutečností činil v neprospěch zákazníka a) 18,32 ml, b) 13,08 ml a c) 8,24 ml. Na základě shromážděných podkladů vzal správní orgán I. stupně za prokázané, že ze strany žalobkyně došlo ke spáchání přestupku uvedeného v ust. **§ 39 odst. 2 písm. s) zákona** o vinohradnictví a vinařství. Následně bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení, a to dne 25. 10. 2018, kdy byl vydán příkaz č.j. SZPI/AI429-3/2018, který byl doručen dne 29. 10. 2018 a proti kterému žalobkyně podala odpor, v jehož důsledku byl příkaz zrušen. Posléze bylo pokračováno v řízení, které vyústilo ve vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 11. 2018, č. j. SZPI/AI429-10/2018, kterým byla žalobkyně shledána vinnou předmětným přestupkem a za to jí byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč spolu s povinností zaplatit náhradu nákladů řízení v paušální výši 1 000 Kč. K odvolání žalobkyně bylo však toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 2. 2019, č. j. SZPI/AI429-16/2018, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení mj. s pokynem postavit na jisto, že hustota užitá pro výpočet objemu odpovídá dané kategorii nápojů-víno suché bílé. Správní orgán I. stupně doplnil dokazování listinou Stanovení průměrné hodnoty hustoty vína suchého a k ní připojenou tabulkou, z níž zjistil, že průměrná hustota bílého suchého vína činí 0,992 kg/l. Následně vydal správní orgán dne 5. 4. 2019 rozhodnutí č. j. SZPI/AI429-23/2018

(dále též: „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým znovu uznal žalobkyni vinnou předmětným přestupkem, za což jí uložil pokutu ve výši 50 000 Kč spolu s povinností zaplatit náhradu nákladů řízení v paušální výši 1 000 Kč. Další odvolání žalobkyně ze dne 18. 4. 2019 následně doplněné podáním ze dne 24. 4. 2019 pak žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

14. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, v jejímž rámci žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť byla-li by tato vada zjištěna, postrádalo by smysl zabývat se dalšími žalobními námitkami a bylo by na místě napadené rozhodnutí bez dalšího zrušit. Nepřezkoumatelnost je totiž závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobkyní namítaná nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů bývá způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), nebo není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36).
15. Žalobkyně namítla, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tkví v tom, že „pro závěry o vině nejsou ve spise zachyceny relevantní důkazy“ a že vina žalobkyně je dovozována toliko z tvrzení zaměstnanců žalovaného, která není možno přezkoumat.
16. S ohledem na shora podané vymezení vady nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je tedy možno uzavřít, že se s ní tvrzení obsažená v této žalobní námitce zcela míjejí, což je evidentní už z toho, že sama žalobkyně uvádí, že ve správním spise nejsou zachyceny „relevantní“ důkazy (připouští tedy, že ve spise důkazy o její vině jsou, ale neodpovídají její představě o tom, jaký by měl být jejich vztah k prokazovaným závěrům žalovaného). I podle samotné žalobkyně je tedy seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vycházel. Vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů by však bylo možno shledat teprve tehdy, pokud by tyto podklady z rozhodnutí seznatelné nebyly. Zkoumání jejich relevance z hlediska závěru, ke kterému na jejich základě žalovaný dospěl, je totiž již věcným posouzením napadeného rozhodnutí, které by v případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů vůbec nebylo možno ze shora naznačených důvodů provést. Napadenému rozhodnutí pak nelze vytknout ani to, že by se v něm žalovaný nezabýval pro věc nějakou podstatnou okolností. V projednávané věci je zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vyšel, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a okolnosti zjišťované v průběhu správního řízení pokrývají všechny podstatné otázky případu.
17. Lze proto konstatovat, že napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů netrpí.

18. Dále se soud zabýval námitkou nedostatku pravomoci žalovaného (tím i správního orgánu I. stupně) k projednání předmětného přestupku. Tu žalobkyně shledává u ČOI, přičemž má za to, že žalovaný účelovým výkladem zákona o vinohradnictví a vinařství vstupuje do jejích kompetencí, což považuje za protiústavní a porušující zásadu legitimního očekávání a právní jistoty.
19. Soud konstatuje, že pravomoc žalované vyplývá z § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen jako „zákon o SZPI“), podle něhož: *„Inspekce u fyzických a právnických osob (dále jen "kontrolované osoby") kontroluje zemědělské výrobky, potraviny nebo tabákové výrobky, přitom kontroluje zejména, zda tyto zemědělské výrobky, potraviny nebo tabákové výrobky splňují požadavky stanovené zvláštními právními předpisy mezinárodními smlouvami nebo přímo použitelnými předpisy Evropské unie.“* Podle písm. d) téhož ustanovení je pak o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, jakož to správnímu orgánu I. stupně, svěřeno kontrolovat, zda nedochází ke klamání spotřebitele. Podle § 27 odst. 3 písm. a) zákona o vinohradnictví a vinařství nelze do oběhu uvádět klamavě označený produkt. Obsah tohoto zmocnění je pak nutno vykládat v souvislosti s čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, který stanoví: *„Informace o potravinách nesmějí být zavádějící, zejména pokud jde o charakteristiky potraviny a zvláště o její povahu, totožnost, vlastnosti, složení, množství, trvanlivost, zemi původu nebo místo provenience, způsob výroby nebo získání.“* Porušení této povinnosti je přestupkem podle § 39 odst. 2 písm. s) zákona o vinohradnictví a vinařství. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o vinohradnictví a vinařství je přitom žalovaná, pokud jde o vinařství, orgánem dozoru nad dodržováním povinností stanovených předpisy Evropské unie a zákonem o vinařství.
20. O pravomoci žalovaného, tedy i správního orgánu I. stupně, k projednání předmětného přestupku tedy není na základě citované právní úpravy pochyb. Nejedná se tak o případ účelového výkladu zákona o vinohradnictví a vinařství, jak se domnívala žalobkyně.
21. Pokud se pak týče námitky konfliktu kompetencí žalovaného a ČOI doprovázené tvrzením žalobkyně, že je-li dvěma správními orgány umožněno kontrolovat shodnou právní povinnost, přičemž každý z nich posuzuje danou věc jinak zejména s ohledem na ukládané sankce, jsou recipienti daných právních norem vystaveni fakticky kvůli správním orgánům, jedná se v daném případě o pouhou spekulaci žalobkyně. V konkrétní věci neplyne ze spisu a ani žalobkyně to netvrdí, že by daný přestupek projednávala rovněž ČOI. K tvrzenému konfliktu tedy nedošlo, pokud by však k němu došlo, bylo by na místě jej vyřešit prostředky přestupkového práva procesního (např. § 77 odst. 1, 2 přestupkového zákona). Vzhledem k tomu je nadbytečné zabývat se otázkou výše ukládaných sankcí, jak navrhovala žalobkyně. Výše uložené sankce musí v každém případě odpovídat hlediskům stanoveným v § 37 a násl. přestupkového zákona a těmito hledisky je nutno také zkoumat konkrétní uloženou sankci. Zjišťování průměrné výše pokuty ukládané ČOI, tj. jiným správním orgánem, za obdobné přestupky, tj. nikoli totožné, by tudíž nemělo vůbec žádný význam, neboť popřípadě zjištěný údaj není

způsobilý reflektovat individualizaci ukládané sankce a nebylo by z něj možno pro projednávaný případ vyvodit vůbec žádné důsledky.

22. Dále se soud zabýval námitkou týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu. K této námitce soud konstatuje, že základním podkladem pro zahájení přestupkového řízení a rovněž i jedním z důkazů byl protokol o provedené kontrole ze dne 18. 7. 2018, č. P940-41379/18. Obsahem protokolu je popis zahájení kontroly, samotné kontroly objemu rozlévaného vína a závěru kontroly; je z něj patrné, že pro kontrolu objemu vzorků byla zvolena tzv. vážková metoda. Z protokolu je dále zřejmé, že všem úkonům kontroly včetně vážení nápojů byla přítomna zaměstnankyně žalobkyně, servírka L.Š., která protokol vlastnoručně podepsala a opatřila otiskem razítka restaurace Corso. O odběru všech tří vzorků byl současně pořízen záznam, který byl rovněž podepsán zaměstnankyní žalobkyně a otiskem razítka restaurace Corso. Přílohu protokolu tvoří také fotodokumentace, v níž jsou zachyceny fotografie odebraných vzorků vína, odměrné nádoby sloužící k přelévání vína a deklarace v nápojovém lístku.
23. S ohledem na tyto skutečnosti je třeba konstatovat následující. Především není pravdou, že by se ve správním spisu nenacházel žádný doklad, ze kterého by byla patrná naměřená hmotnost použitých sklenic, neboť v protokolu o kontrole v části nadepsané „Zjištěné hodnoty objednaných nápojů“ jsou tyto hodnoty konkrétně uvedeny ke každé sklenici zvlášť, přičemž nejprve je uveden údaj o hmotnosti sklenic s obsahem a poté údaj o hmotnosti prázdných sklenic po vylití a vysušení. Žalobkyně správně poukázala na to, že hmotnosti jednotlivých sklenic po vylití a vysušení se lišily (181,8 g, 185,3 g a 180,3 g). Soud se však neztotožňuje s hodnocením žalobkyně, které z tohoto zjištění vyvozuje, totiž že jde o důkaz, že vážení nebylo provedeno řádně a objektivně. Žalobkyně v tomto směru vůbec nekonkretizuje, proč by tomu tak mělo být. Vážení bylo řádně provedeno za účasti servírky zaměstnané v restauraci Corso, proti kontrolním zjištěním nebyly podány žádné námitky. Soud nemá o výsledku tohoto vážení žádné pochybnosti.
24. Pokud žalobkyně poukazuje na to, že ve spise není založena fotodokumentace samotného procesu kontroly ani jeho videozáznam, je třeba jí přisvědčit. Žalobkyně ovšem neuvedla, z jakého skutkového či právního důvodu měla snad být taková dokumentace procesu kontroly pořizována. Z žádného právního předpisu totiž nevyplývá povinnost takový záznam či dokumentaci pořizovat. S ohledem na to, že žalobkyně namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, je třeba zdůraznit, že ani fotodokumentace či pořizování videozáznamu z průběhu kontroly není obligatorním důkazním prostředkem. Ustanovení § 9 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“) ukládá kontrolujícímu povinnost zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a v závislosti na povaze kontroly doložit kontrolní zjištění potřebnými podklady. Toto ustanovení tedy toliko upravuje důkazní standard, ke kterému se má činnost kontrolujících osob při kontrolních zjištěních, resp. při jejich dokumentaci, upínat, aniž by bylo stanoveno, jaké konkrétní podklady mají při tom pořizovat. V posuzovaném případě byl o průběhu kontroly včetně samotného zjišťování objemu odebraných vzorků vyhotoven řádný protokol a proti zjištěním v něm uvedeným nebyly žalobkyní ani podány námitky. Ke kontrolnímu protokolu pak přísluší i záznamy o odběru

všech tří vzorků, jež jsou rovněž podepsány jak kontrolujícími osobami, tak servírkou L.Š. za žalobkyni. Totéž platí i o pořízené fotodokumentaci, která tvoří další přílohu kontrolního protokolu. Na ní jsou zachyceny jednak odebrané vzorky vína, jednak odměrná nádoba sloužící k přelévání vína a konečně i deklarace v nápojovém lístku. Tyto důkazní prostředky podle názoru soudu dávají dostatečný podklad pro učiněná skutková zjištění týkající se hmotnosti odebraných vzorků.

25. Ze stejného důvodu pak soud nemohl přisvědčit námitce žalobkyně týkající se absence údaje o tom, jaká váha byla ke zjištění hmotnosti odebraných vzorků použita. I tato váha byla jednoznačným způsobem, tj. svým výrobcem, typem, modelem a datem konce kalibrace, specifikována již v protokolu o kontrole. Jde-li o fotografie této váhy, skutečně z nich nelze poznat, kdy byly pořízeny; i na fotografie této váhy se ovšem vztahuje shora řečené o neexistující povinnosti pořizovat v průběhu kontroly fotografie či videozáznam. Podstatné v této souvislosti je toliko to, že v protokolu o kontrole je příslušná váha jednoznačně a nezaměnitelně identifikována, že proti protokolu o kontrole nebyly vneseny námitky a že příslušná váha existuje a dle do spisu založených fotografií vykazuje ty znaky, které popsal žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, zejména pokud jde o její řádnou kalibraci.
26. V plném rozsahu je nicméně třeba žalobkyni dát za pravdu, pokud se týče její námitky napadající samotný proces zjištění objemu odebraných vzorků. Správní orgán I. stupně nepoužil metodu objemovou, ale metodu vážkovou, při níž je objem odebraného vzorku zjišťován tak, že je nejprve zvážen a poté je hodnota objemu získána výpočtem prostřednictvím hodnoty hustoty odebrané tekutiny. Stejně jako metoda objemová, která spočívá v přelítí odebrané tekutiny do měrného válce, má i vážková metoda své výhody a nevýhody, a proto nelze její použití považovat za bez dalšího nevhodné. Podstatné však je, že při obou metodách je nutno dbát na to, aby zjištěné závěry byly přezkoumatelné. Zatímco u objemové metody k tomu postačí zachycení hodnoty naměřené v měrném válci, při vážkové metodě je nezbytné přezkoumatelně stanovit i použitou hodnotu hustoty odebrané tekutiny, neboť ta je pochopitelně klíčová při výpočtu objemu. Může se tak stát více způsoby: přímo na místě kalibrovaným hustoměrem, nebo zkoumáním odebraného vzorku v laboratoři. Správní orgán I. stupně však při přepočtu použil hodnotu obsaženou v dokumentu nazvaném Stanovení průměrné hodnoty vína suchého. Dle obsahu tohoto dokumentu se jedná o výstup odboru zkušebních laboratoří žalovaného, respektive Mgr. J.K., Ph.D. Jeho postup je zachycen ve třech odstavcích, z nichž se podává, že z databáze výsledků rozboru vín provedených v laboratoři v letech 2013 až 2015 byly získány údaje o naměřených hustotách 80 vzorků různých druhů suchých vín, tyto výsledky jsou uvedeny v tabulce. V programu Excel pak z nich byla vypočtena průměrná hodnota jejich hustoty 0,992 kg/l, když nejnižší naměřená hodnota suchého bílého vína byla 0,989 kg/l a nejvyšší 0,997 kg/l. V daném případě byly odebrány vzorky vína Carlo Lenotti-suché, které ovšem, jak plyne z připojené tabulky s výsledky měření hustoty jednotlivých druhů vín, nebylo do tohoto zkoumání v průběhu přípravy ani zahrnuto.

27. Podle § 51 odst. 1 věta první správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Soud se proto zabýval povahou tohoto dokumentu. Jednoznačně nejde o znalecký posudek ve smyslu § 56 správního řádu, neboť postrádá formální i materiální náležitosti stanovené v § 13 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, autor dokumentu nebyl ani procesně jako znalec ustanoven. V daném případě se však nejedná ani o odborné posouzení, které může být podkladem pro rozhodnutí na základě § 51 odst. 1 správního řádu, neboť se nejedná o odborné vyjádření ke klíčové odborné otázce (tj. stanovení hustoty vína Carlo Lenotti-suché), k níž nemají úřední osoby odborných znalostí, ze strany jiného správního orgánu. Jedná se tedy skutečně toliko o důkaz listinný, ostatně sám žalovaný o něm jako o listinném důkazu v napadeném rozhodnutí hovoří v rámci vypořádání odvolacích námitek.
28. Tento závěr má pro rozhodnutí ve věci kritický význam, neboť žalobkyně zpochybnila procesní postup žalovaného (správního orgánu I. stupně), který pro určení objemu odebraných vzorků vyšel právě z hodnoty průměrné hustoty vzorků suchých vín. Listina přitom vykazuje řadu deficitů z hlediska přezkoumatelnosti v ní obsažených závěrů. Nijak z ní nevyplývá, jakým způsobem byla provedena volba jednotlivých vzorků vín, jejichž hustota byla zkoumána (zda šlo o vzorky všech suchých vín, které byly v dané době žalovanou odebrány, nebo byla provedena určitá volba, a pro ten případ podle jakého klíče), za jakých konkrétních fyzikálních podmínek bylo zkoumání provedeno (tj. zda byla zajištěna vzájemná srovnatelnost dosažených výsledků), jakým konkrétním způsobem byla provedena validace výsledků (nedostatečné je v tomto směru pouhé konstatování, že se tak stalo pyknometrickou metodou, přenosným hustoměrem a porovnáním s metodou objemovou) atd. Tyto deficity je nutno hodnotit jako vážné, neboť v jejich důsledku není možné uzavřít, že hodnota hustoty vína Carlo Lenotti-suché odpovídá hodnotě, která byla v této listině stanovena, není tedy možné ani uzavřít, že je postaveno na jisto, jaký byl konkrétní objem odebraných vzorků tohoto vína.
29. V tomto směru je možno poukázat i na to, že napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako druhé v pořadí teprve poté, co jeho předcházející rozhodnutí ze dne 29. 11. 2018, č. j. SZPI/AI429-10/2018, bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 9. 2019, č. j. SZPI/AI429-16/2018, zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k novému projednání. K důvodům takového rozhodnutí (týkajícím se nesprávného použití sankčního ustanovení zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství) připojil žalovaný pokyn, „aby prvostupňový orgán postavil na jisto, že hustota užitá pro výpočet objemu odpovídá dané kategorii nápojů – víno suché.“ Na tento pokyn správní orgán I. stupně reagoval právě tím, že mimo ústní jednání dne 18. 3. 2019 provedl k důkazu listinu stanovení průměrné hodnoty hustoty vína suchého a k němu připojenou tabulku. Tento postup již žalovaný akceptoval. S tímto závěrem se však soud neztotožňuje, a to právě pro nepřezkoumatelnost závěrů, které jsou v dokumentu Stanovení průměrné hodnoty vína suchého (včetně připojené tabulky), která byla konstatována shora. Tento důkaz je přitom pro skutkové závěry o spáchaném přestupku klíčový, což plyne ostatně i z právě popsaného procesního postupu

samotného žalovaného. Jinak řečeno, bez něj rozhodnutí neobstojí. Je-li pak tento klíčový důkaz nepřezkoumatelný, je nutno uzavřít, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nenalézá dostatečný podklad v obsahu spisu, který v tomto směru vyžaduje zásadní doplnění. Provedením této listiny k důkazu totiž nebyly vyvráceny námitky, které žalobkyně v rámci správního řízení uplatnila, ať už v rámci svého vyjádření k podkladům shromážděným v řízení ze dne 22. 3. 2019, popřípadě ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 4. 2019, posléze doplněného podáním ze dne 24. 4. 2019. Opřel-li se tedy žalovaný při vypořádání této námitky zejména právě o tento důkaz, respektive o zjištění z něho plynoucí, neodstranil tím vytýkaný nedostatek řádného zjištění skutkového stavu a sám své rozhodnutí zatížil vadou.

30. Za této situace jsou tedy dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí pro zásadní vady ve zjištění skutkového stavu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Správní řízení se tak vrací do procesního stavu před rozhodnutím o odvolání žalobkyně ze dne 18. 4. 2019 doplněného podáním ze dne 24. 4. 2019. Žalovaný, vázaný právním názorem Krajského soudu v Plzni vysloveným v tomto rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. znovu posoudí důvodnost odvolacích námitek a o podaném odvolání rozhodne, přičemž uváže, zda a případně jakým způsobem lze v dalším průběhu správního řízení zhojit vadu správního řízení spočívající v nedostacích zjištěného skutkového ve shora naznačeném smyslu. Své příslušné závěry pak vtělí do svého rozhodnutí.
31. S ohledem na tento závěr již soud nevypořádával námitku nezákonnosti uložené sankce, protože není-li skutkový závěr, z něhož správní orgány vycházely, postaven na jisto, není možno ani posuzovat zákonnost uložené sankce.
32. Z těchto důvodů soud výrokem I., jak je shora uvedeno, rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému.

Náklady řízení

33. Výrok II. o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na plnou náhradu nákladů řízení ve věci plně úspěšná žalobkyně, a to vůči podlehnuvšímu žalovanému.
34. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobkyně, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3 100 Kč a podle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze dvou úkonů právní služby, a to jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava

věci), jednoho úkonů podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu za podání žaloby, tj. 6 200 Kč. K odměně za dva úkony právní služby přísluší tzv. režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu, tedy 600 Kč. Náhrada za daň z přidané hodnoty činí 1 428 Kč. Žalobkyní důvodně vynaložené náklady řízení tak činí 11 228 Kč a v této výši je soud uložil žalovanému žalobkyni nahradit k rukám jejího zástupce dle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. K plnění byla dle § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. stanovena s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu třicetidenní lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 11. prosince 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu